
[2002-12-RE](#)

CAUSA 2002-12-RE

Número de registre: 321-2002. Recurs d'empara

SENTÈNCIA DEL 28 DE FEBRER DEL 2003

BOPA núm. 21, del 7 de març del 2003

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 11 de desembre del 2002 per la representació processal de les Sres. Júlia i Ariadna Viladomat Erola, Mercè Erola Gresa i Cristina Viladomat Cortabitarte, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 18 de novembre del 2002, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia en el marc del procediment urgent i preferent establert a l'article 41.1 de la Constitució, per una presumpta vulneració del dret a la intimitat privada i familiar de les recurrents i atès que sol·licita al Tribunal Constitucional que vulgui admetre a tràmit el recurs d'empara amb efectes suspensius i "en el seu dia, dictar Sentència estimant totalment el recurs, declarant que la família de qui fou Albert Viladomat i Cortabitarte pot considerar lesionat el seu dret a la intimitat privada i familiar per la captació fotogràfica de les imatges anteriors i concomitants a l'allau esdevingut el 19 d'abril de 1999, i que és igualment vulneració d'aquest dret que les dites imatges fotogràfiques estiguin en poder de tercers; disposant, a mode de reposició dels recurrents en la plenitud dels seu dret, la destrucció del material fotogràfic corresponent al dia del sinistre, per evitar així ensems que acabi essent objecte de comerç i/o publicació";

Vista la Constitució, especialment els articles 14, 41, 98 c) i 102 b);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 20 de desembre del 2002, que va admetre a tràmit el recurs d'empara interposat per la representació processal de les Sres. Júlia i Ariadna Viladomat Erola, Mercè Erola Gresa i Cristina Viladomat Cortabitarte;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 16 de gener del 2003, pel Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 4 de febrer del 2003, per la representació processal del Sr. Ferran Veliz, mitjançant el qual manifesta la seva voluntat de renunciar a ser considerat part en aquest procés.

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la representació processal de les recurrents i pel Ministeri Fiscal;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Vilanova Trias;

Antecedents

Primer

El 19 d'abril de 1999, es va produir una allau al pic del Pla de l'Estany d'Arinsal que va causar la mort, entre d'altres, del Sr. Albert Viladomat Cortabitarte. El Sr. Ferran Veliz, que estava realitzant un reportatge fotogràfic sobre el descens del grup d'esquiadors, va fotografiar tot el desenvolupament del sinistre fins el resultat mortal. El Servei de Policia va confiscar tot el material fotogràfic del Sr. Ferran Veliz i la Batllia va incoar diligències prèvies per investigar l'accident. Mitjançant aute del 28 de febrer del 2001, la batlle instructora va decidir l'arxiu de les diligències prèvies per considerar que no es podia constatar l'existència de cap acció imprudent que hagués pogut provocar l'accident mortal.

Segon

El Sr. Ferran Veliz va sol·licitar reiteradament a la Batllia el retorn del material fotogràfic confiscat, a la qual cosa va oposar-s'hi el Sr. Joan Viladomat Cortabitarte, germà d'una de les víctimes, al·legant que les fotografies comprometien la intimitat de les víctimes de l'accident i de les seves famílies, i mitjançant aute del 20 de juny del 2002, la batlle va decidir que llevat les fotografies que eren peces de convicció, els negatius podien ser retornats al seu propietari, "sense perjudici de què els familiars exercitin les seves legítimes pretensions en l'àmbit civil".

Tercer

L'1 de juliol del 2002, la representació processal de les recurrents va interposar davant la batlle de guàrdia demanda de procediment urgent i preferent de tutela dels drets fonamentals, previst en l'article 41.1 de la Constitució, mitjançant la qual manifestava que s'havia lesionat el dret a la intimitat privada i familiar de les demandants com a conseqüència de la captació de les imatges fotogràfiques relatives a la mort del Sr. Albert Viladomat Cortabitarte. La batlle va ordenar immediatament el segrest i el dipòsit del material fotogràfic del sinistre. I el 17 de juliol del 2002, va dictar un aute en què desestimava la petició de les demandants, per considerar que no era aplicable el procediment urgent i preferent ja que "en aquest supòsit es planteja la lesió d'un dret fonamental produïda per un particular, mentre que aquell procés només té per objecte la tutela contra actes dels poders públics", però va mantenir "cautelament el segrest i dipòsit judicial durant un termini de quinze dies hàbils del material fotogràfic del sinistre (...), a fi que els interessats interposin les accions convenients en defensa del seu dret".

Quart

El 6 de setembre del 2002, la representació processal de les recurrents va presentar recurs d'apel·lació contra l'aute esmentat. La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, mitjançant sentència del 18 de novembre del 2002, va estimar parcialment el recurs d'apel·lació manifestant que el procés urgent i preferent "resulta un instrument perfectament vàlid per a la tutela del dret fonamental invocat", i va desestimar la demanda en el fons per considerar que el fet d'haver-se produït la mort en un lloc públic i en ocasió d'un reportatge fotogràfic, consentit per la víctima, no vulnerava el dret fonamental a la intimitat de les demandants.

Cinquè

L'11 de desembre del 2002, la representació processal esmentada va presentar recurs d'empara contra la sentència del 18 de novembre del 2002, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia en el marc del procediment urgent i preferent establert a l'article 41.1 de la Constitució, per considerar que s'havia produït una vulneració del dret fonamental a la intimitat privada i familiar de les recurrents.

En aquest escrit manifesten que “Sofrir la mort en un espai obert i a propòsit d'un reportatge fotogràfic destinat a la seva publicació, **no converteix per sempre en públic un esdeveniment que per la seva pròpia essència és privat (l'enfrontament d'una persona amb la seva pròpia mort)**, perquè altrament podrien produir-se futures intromissions que ja no serien tals, donat que el caràcter reservat de la matèria ja no existiria d'haver-se produït aquesta mutació (...). En conclusió, el sol fet d'haver-se produït la mort en un indret públic i en ocasió d'un reportatge fotogràfic, no exclou que pugui existir vulneració del dret fonamental. Per a excloure-la, caldria que o bé existís renúncia de la víctima o dels seus successors a mantenir en privat el fet luctuós, o bé que l'objecte del material fotogràfic, la seqüència de la pròpia mort, no es considerés pertanyent a l'esfera privada i íntima de protecció constitucional”.

També consideren que l'acceptació per part del difunt del reportatge fotogràfic del descens d'esquí no comporta implícitament el consentiment de la divulgació d'un esdeveniment íntim o privat com és la seva pròpia mort. I afegixen que “la morbositat del material fotogràfic no requereix que s'incideixi especialment en el sofriment de les víctimes; la morbositat es desprèn del mer contingut de les imatges captades, i de l'absència de cap altre interès pels tercers. (...) **I sigui quin sigui el judici moral que es faci d'un tal interès, mai no ha de prevaler al de les víctimes, les famílies dels difunts**”.

Així doncs, la representació processal de les Sres. Júlia i Ariadna Viladomat Erola, Mercè Erola Gresa i Cristina Viladomat Cortabitarte demana al Tribunal Constitucional que dicti sentència “declarant que la família de qui fou Albert Viladomat i Cortabitarte pot considerar lesionat el seu dret a la intimitat privada i familiar per la captació fotogràfica de les imatges anteriors i concomitants a l'allau esdevingut el 19 d'abril de 1999, i que és igualment vulneració d'aquest dret que les dites imatges fotogràfiques estiguin en poder de tercers; disposant, a mode de reposició dels recurrents en la plenitud dels seus drets, la destrucció del material fotogràfic corresponent al dia del sinistre, per evitar així ensems que acabi essent objecte de comerç i/o publicació”.

Sisè

Mitjançant aute del 20 de desembre del 2002, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit el recurs d'empara 2002-12-RE, va ordenar al Sr. Ferran Veliz el dipòsit a la Batllia del material fotogràfic afectat per aquesta causa, i va prohibir-li de fer-ne cap mena d'ús o divulgació. Mitjançant providència de la mateixa data, es va trametre la causa a les parts perquè formulessin les

al·legacions corresponents.

Setè

El 16 de gener del 2003, el Ministeri Fiscal va presentar un escrit d'al·legacions en què manifestava que no comparteix els raonaments de les recurrents ja que el "difunt consentí que el Sr. Veliz realitzaria mitjançant material fotogràfic i en el marc de la seva activitat professional, la reproducció dels descens practicat pels diversos esquiadors, comprenen aquest consentiment qualsevol incidència que es produís en el transcurs de la baixada, ço que considerat conjuntament amb què tal activitat esportiva de risc es produí en un àmbit diferenciat del de la seva vida personal i familiar, anant destinat específicament a la realització d'un reportatge que seria publicat en una revista especialitzada, ha de comportar l'exclusió de l'esfera íntima o personal del recurrent aitals fets, sense que el tràgic accident esdevingut en el transcurs de tal activitat el transformi o traslladi a l'àmbit íntim, per quant l'única divergència en l'activitat potencialment perillosa que tractava el reportatge és l'actualització d'aquell perill".

També considera que "si bé és cert que la mort és un acte propi de l'esfera íntima de la persona, no és menys cert que de l'observació del material fotogràfic s'evidencia el raonament expressat per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en relació a que aquest no incideix d'una manera mòrbida o cruel en el sofriment de les víctimes, mitjançant detalls que sobrepassin la pròpia existència de l'accident el que despertà l'interès de la opinió pública per les circumstàncies en què es produí, tenint doncs una rellevància pública el propi accident que quedà reflectit en el material fotogràfic propietat del Sr. Veliz".

Per consegüent, el Ministeri Fiscal sol·licita la desestimació del recurs d'empara perquè no s'ha vulnerat el dret fonamental a la intimitat privada i familiar de les recurrents ja que "l'al·legada vulneració a tal dret fonamental per una eventual i futura divulgació o comercialització del mateix no pot ésser objecte de protecció mitjançant el procediment d'empara, tota vegada que el mateix correspon a vulneracions materials i actuals, no a futuribles".

Vuitè

El 4 de febrer del 2003, la representació processal del Sr. Ferran Veliz va presentar un escrit en què manifestava la seva voluntat de no ser part en el procediment del recurs d'empara "sense que aquesta decisió suposi cap mena d'acceptació implícita a les al·legacions de l'altra part".

El 29 de gener i l'11 de febrer del 2003, el Ministeri Fiscal i la representació processal de les Sres. Júlia i Ariadna Viladomat Erola, Mercè Erola Gresa i Cristina Viladomat Cortabitarte, respectivament, van formular escrits de conclusions en què reiteraven substancialment tot allò que fou al·legat i argumentat en els escrits precedents presentats davant el Tribunal Constitucional.

Fonaments jurídics

Primer

L'article 14 de la Constitució estableix que "Es garanteix el dret a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge. Tothom té dret a ésser protegit per les lleis contra les intromissions il·legítimes en la seva vida privada i familiar". El Tribunal Constitucional s'haurà de pronunciar sobre el contingut essencial d'aquest dret fonamental a la intimitat en funció de la redacció que acabem d'esmentar. Una vegada aquest punt estigui resolt, es podrà examinar si la sentència del 18 de novembre del 2002 de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia en desestimar la petició de les recurrents vulnera l'article 14 citat.

Així mateix, aquest Tribunal també es pronunciarà en relació amb l'aspecte processal de la causa, atesa la importància del mecanisme de protecció dels drets fonamentals reconeguts en els capítols III i IV de la Constitució, i en concret el procediment de l'article 41 de la Constitució: el procediment urgent i preferent i el recurs d'empara, i la relació entre l'un i l'altre.

Segon

Considerem necessari començar per resoldre aquesta segona qüestió relativa a l'article 41 de la Constitució, i més específicament, a l'enllaç entre el paràgraf primer i el paràgraf segon de la seva redacció. Efectivament, cal aclarir aquest aspecte processal, d'una importància cabdal, per tal de consolidar la significació constitucional dels mecanismes de protecció continguts en l'article 41.

Aquest Tribunal ha declarat reiteradament que la defensa dels drets i llibertats garantits per la Constitució correspon als tribunals ordinaris, i per via de conseqüència s'ha d'analitzar si la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, mitjançant la sentència del 18 de novembre del

2002, ha interpretat el mecanisme previst en l'article 41 de la Constitució de manera congruent amb el seu contingut constitucional.

Tercer

Com bé assenyala la sentència esmentada: "Alguns d'aquests drets són especialment susceptibles de patir vulneracions que no procedeixen únicament dels poders constituïts, sinó de particulars, com succeeix de forma singular amb el dret a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, que reconeix l'article 14 de la Constitució, el qual es troba en la base de l'actual litigi". I afegeix, en el seu fonament de dret primer: "l'article 15 de la Llei transitòria de procediments judicials no determina amb precisió l'àmbit d'aquest procediment (...). Ara bé, per tal que la necessària tutela dels drets fonamentals sigui realment efectiva, (...) és necessari considerar que el procediment que contempla aquest precepte comprèn un i altre supòsit, ja que d'altra manera en resultaria una gran diferència de protecció, segons es tractés de lesions derivades de l'actuació d'un poder públic o d'un particular, amb el consegüent menysteniment del contingut del dret fonamental en aquest darrer supòsit".

Aquesta és una qüestió que el mateix Tribunal Superior de Justícia resol adequadament, ja que és lògic des d'un punt de vista constitucional que el paràgraf primer, relatiu al procediment urgent i preferent, tingui com a origen una eventual lesió del dret fonamental per part d'un particular, mentre que el recurs d'empara s'interposaria contra la resolució judicial desestimatòria en darrera instància, cosa que constituiria la intervenció necessària d'un poder públic en la vulneració d'un dret fonamental. Sens dubte, la interpretació fixada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia no és tan sols congruent amb la Constitució, sinó que és l'única interpretació possible de l'article 41 i, concretament, de la relació entre els seus dos paràgrafs, així com de la relació entre aquest i l'article 86 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Calia fer aquest aclariment perquè tot i que no formava part de la petició de les recurrents, atès que pel que fa a aquest punt el Tribunal Superior de Justícia els donava la raó, té una dimensió processal constitucional bàsica: és el motiu pel qual el Tribunal Superior de Justícia va revocar l'auto de la batlle de guàrdia del 17 de juliol del 2002. Clos l'aspecte processal, podem seguidament analitzar el fons de l'assumpte.

Quart

Quant als drets fonamentals, s'han de precisar dues qüestions de gran transcendència constitucional: d'una banda, el contingut material essencial d'un dret fonamental, el seu nucli dur; i, d'altra banda, els límits d'un dret fonamental pel que fa al seu exercici, aplicació o invocació, quan

existeix la possibilitat de col·lisió amb un o diversos drets fonamentals concurrents en un supòsit concret. Efectivament, tot i tractar-se d'un dret fonamental no es pot deduir d'aquest fet que el seu exercici sigui il·limitat o que la seva invocació pugui ser absoluta, ja que poden haver-hi límits en l'exercici dels drets fonamentals. Aquestes qüestions són, ambdues, de gran importància.

Cinquè

Per tant, precisem les disposicions de l'article 14 de la Constitució, el seu contingut essencial, i, si escau, els límits en la seva invocació i exercici.

L'article 14 de la Constitució fa referència a tres drets diferents: el dret a la intimitat, el dret a l'honor i el dret a la pròpia imatge. Són tres drets diferents o autònoms com bé declara el Tribunal Superior de Justícia en la seva sentència (fonament de dret segon). Hem d'afegir que poden estar relacionats, però no necessàriament, ni de manera sistemàtica. Lògicament, tenen una dimensió última compartida, que té relació amb la protecció de l'àmbit privat de la llibertat de l'individu, tant en el seu aspecte estrictament individual com en el familiar davant ingerències alienes il·legítimes.

Ara bé, en aquest recurs d'empara, les recurrents centren exclusivament la seva petició en la vulneració (i necessària reparació) del "dret fonamental a la intimitat privada i familiar". En la seva redacció, l'article 14 de la Constitució menciona el dret a la intimitat, però no al·ludeix a la intimitat "privada i familiar" al·legada en l'escrit de les recurrents. A priori això no implica que la petició no tingui sentit, només vol dir que hem d'examinar si en aquest cas s'ha produït una vulneració del dret a la intimitat en aquesta dimensió de "privada i familiar". Altrament dit, qui o quines persones físiques són titulars del dret fonamental a protegir.

Independentment del caràcter commovedor del cas, i de l'impacte emocional que la mort accidental del jove Albert Viladomat Cortabitarte va produir en els seus familiars i amics, l'establiment de la titularitat del dret fonamental a defensar és essencial.

Sisè

D'una banda, queda establert de manera evident que hi havia consentiment exprés de l'interessat pel que fa a la realització del reportatge fotogràfic del dia de l'accident, sabia que seria fotografiat, que d'aquesta activitat se'n feia càrrec un professional, i que les imatges obtingudes, no hi ha dubte al respecte, serien àmpliament publicades en tot tipus de mitjans de comunicació.

És igualment inqüestionable que l'esquí i, en concret, l'esquí en la seva modalitat de fora pista és un esport de risc, en ocasions d'alt risc; només cal remarcar que les estacions d'esquí adverteixen expressament que aquesta pràctica no queda coberta per l'assegurança ordinària, i que n'és responsable exclusiu aquell que la porta a cap.

Pel que fa a aquest punt, el Tribunal Constitucional està plenament d'acord amb l'argument del fonament de dret segon del Tribunal Superior de Justícia que manifesta que: "existia un consentiment exprés de l'interessat quant a l'obtenció d'imatges fotogràfiques amb la finalitat referida. Malgrat que pugui admetre's la possibilitat d'una revocació posterior de l'autorització, el caràcter personalíssim del dret a la intimitat obliga a considerar que només pot ser realitzada pel propi interessat, i no pels seus familiars". És a dir, quant al seu contingut essencial, el dret a la intimitat té un titular indiscutible, la persona interessada, i en el cas dramàtic d'una mort per accident, com és el cas que ens ocupa, únicament el titular podria haver revocat el seu consentiment a l'obtenció de les imatges objecte de litigi. No hi va haver revocació, i no es pot acceptar que el vincle familiar, al marge del dolor causat per la mort de la persona, atorgui automàticament la titularitat d'aquest dret a la intimitat a tot el nucli familiar. Perquè una cosa és la titularitat del dret a la intimitat, que escau en la persona física concreta, i altra cosa podria ser la legitimació activa per actuar processalment en la defensa del dret a la intimitat de la persona afectada.

D'altra banda, hem de considerar un altre aspecte del dret a la intimitat. A més del consentiment exprés del difunt, l'activitat concreta estava destinada a una difusió pública, i es va produir en un espai públic. Aquests fets li donen una notorietat i una publicitat que, sumats al consentiment exprés de la víctima, constitueixen objectivament un límit a la reclamació del dret a la intimitat amb caràcter absolut. Aquesta argumentació refuta igualment la comprensible, però no ben fonamentada en dret, afirmació de les recurrents segons la qual el consentiment del difunt, l'activitat pública i altres aspectes esmentats, cessaven de manera taxativa, objectiva i indiscutible des del mateix moment de produir-se l'accident. La naturalesa de l'activitat practicada i consentida contenia no només un risc cert, sinó la possibilitat d'un incident com el que es va produir. Lògicament, el professional de la imatge contractat per cobrir l'activitat va actuar de manera concordant, tant pel que fa a l'exercici del seu propi dret com a professional, com pel que fa a la lògica dels esdeveniments i al dret a la informació. Es podria fer un paral·lelisme amb casos molt similars, anàlegs o idèntics d'incidents en la pràctica d'esports de risc, com per exemple els casos d'accidents ocorreguts en les curses d'automòbils, en què les televisions haurien de triar entre seguir informant o deixar d'emetre en el moment en què es produís l'accident.

En qualsevol cas, hi ha dos aspectes més que, en cas d'haver succeït, podrien haver tingut incidència en aquest assumpte. El primer es refereix a l'obtenció d'imatges de manera fraudulenta, no consentida o per mitjans no lícits, casos que tenen o poden tenir incidència en relació amb el dret a la intimitat. Però ha quedat evidenciat que no és un supòsit d'aplicació en aquest cas. El segon l'assenyala molt encertadament el Tribunal Superior de Justícia en el fonament de dret segon: "Només podria parlar-se en aquestes condicions d'una vulneració del dret a la intimitat, si l'objecte del reportatge gràfic -cosa que no succeeix en aquest cas- incidís d'una manera mòrbida en el sofriment de les víctimes, o en detalls que ultrapassessin la mera reproducció d'un accident que, per les circumstàncies en què es va produir, tingué rellevància pública". Altrament dit, el Tribunal

Superior de Justícia, en la seva prerrogativa de la lliure apreciació de la prova i de les argumentacions de les parts, determina que pel que fa a aquests aspectes no s'ha vulnerat el dret a la intimitat.

Setè

A partir d'aquestes consideracions, queden alguns punts per tractar. Per començar hem d'esbrinar si s'ha produït una col·lisió entre el dret a la intimitat del difunt, invocat pels seus familiars, els drets del Sr. Ferran Veliz en relació amb la seva dedicació professional expressament contractada per l'activitat de risc, i un altre dret fonamental però de titularitat genèrica com és el dret a la informació. En efecte, hem de remarcar que l'adveniment d'un accident d'aquestes característiques, independentment dels aspectes del consentiment i de la publicitat ja esmentats, té per si mateix una dimensió informativa notòria difícil de negar. En aquest sentit, si admetem aquest darrer punt no hi ha cap col·lisió de drets.

Tanmateix, hem de tenir present un límit objectiu pel que fa a aquest darrer aspecte: el temps transcorregut des dels fets. Si les condicions de notorietat, de consentiment, del caràcter públic del lloc dels fets i altres, determinaven la legitimitat del dret a la informació en els límits fins ara fixats, des de l'any 1999 ha passat molt de temps, de manera que la dimensió pública, la notorietat i el consentiment del difunt a l'obtenció de fotografies, han anat perdent vigència, i el fet ha deixat de ser notícia. Com que el dret a la informació ha perdut força, els drets professionals del Sr. Ferran Veliz no queden anul·lats però sí que s'han de relativitzar, però no fins a l'extrem de perdre'n el dret de propietat sobre el producte del seu treball. Atès que no s'ha tornat a reproduir el material objecte de litigi, i que, com bé assenyala el Ministeri Fiscal, és difícilment justificable aplicar la protecció del recurs d'empara sobre un futurible no comprovat, és a dir, enjudiciar si en un futur podria publicar-se el material esmentat, la retenció del material fotogràfic no té fonament constitucional. No obstant això, seria diferent, com afirma el Ministeri Fiscal en el seu fonament de dret quart, si la seva divulgació futura pogués ser objecte de reclamació, cosa que només es podria determinar en el seu moment.

Vuitè

En síntesi, atesos els arguments exposats, la captació en el seu moment i posterior tinença del material fotogràfic en litigi per part del Sr. Ferran Veliz no constitueixen, en aquest cas, per si mateixes ni han produït al dia d'avui una vulneració del dret a la intimitat del difunt, Sr. Albert Viladomat Cortabitarte.

La titularitat del dret a la intimitat únicament recau en la persona física que l'ostenta, i només en

determinats supòsits, per la vinculació efectiva que aquest dret a la intimitat té amb el dret a la intimitat del seu entorn familiar immediat, podria produir-se una vulneració del l'article 14 de la Constitució. Aquests supòsits serien aquells que, per la seva naturalesa, com ara la insistència mòrbida en el patiment de la víctima o les víctimes d'un accident, o la publicació de fotos fora de tot context raonable o vinculat al dret a la informació, poden expandir o estendre la legitimació per reclamar el restabliment d'un dret fonamental vulnerat, i protegit pels supòsits de l'article 14 de la Constitució. Però aquests supòsits no s'han produït en la causa objecte de recurs.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar el recurs d'empara interposat per la representació processal de les Sres. Júlia i Ariadna Viladomat Erola, Mercè Erola Gresa i Cristina Viladomat Cortabitarte.

Segon

Declarar que la sentència del 18 de novembre del 2002, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia en el marc del procediment urgent i preferent establert a l'article 41.1 de la Constitució, no vulnera el dret a la intimitat privada i familiar de les recurrents.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de les Sres. Júlia i Ariadna Viladomat Erola, Mercè Erola Gresa i Cristina Viladomat Cortabitarte, a la representació processal del Sr. Ferran Veliz, al president del Tribunal Superior de Justícia, al president de la Batllia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 28 de febrer del 2003.

Miguel Herrero de Miñón

Philippe Ardant

President

Vicepresident

Miguel Ángel Aparicio Pérez Pere Vilanova Trias

Magistrat

Magistrat